

Саміленко Ірина

місто Вінниця, Вінницька область

Чорне крило над Україною

Прийшла війна,
Якої не чекала
Моя Україна.
В цей пекельний час
На її тілі рана роз'ятрилась,
В полоні «Градів» та ракет
Міста і села в нас.

Та доки сонце нам світити буде,
Допоки кров у жилах ще тече,
Ми знаємо: ніхто нас не здолає,
Бо маєм людське право ми на це.

Кати оскаженілі, зупиніться,
Синочків наших – цвіту не губіть.
Їм дав Бог сили, як героям, битися,
А вам як даліше, зайди-душогуби жить?

...Моя Україна у тяжкій скорботі,
Щодня могили стелить снігом юнакам своїм,
І кожен раз лишає серце спокій,
Як хлопці сповіді – листи шлють в рідний дім:

«Добридень, мамо, добрий вечір, батьку!
У нас все добре, ми не думаєм про зле.
Хіба що вчора не змогли від мін село урятувати,
І до сьогодні серце так чомусь пече.

Там горе поселилось в кожній хаті,
Ще довго не втішатиме людей тут шум колось.
І дуже тяжко побивалась чиясь мати,
Коли її дитя з землі не піднялось.

Ти, батьку, вчив мене сміливим бути,
Я цю науку в серці бережу.
За час цей став я справжнім воїном, солдатом
Бо над усе люблю я землю цю святу».